

Shishapangma tardor 2010. De Granollers al Tíbet.

Quan organitzava tot plegat em vaig adreçar a l'Agrupació Excursionista de Granollers per a acabar d'anar perfilant l'expedició i em van demanar de fer un escrit quan tornés no sabia com plantejar-ho, simplement sóc un alpinista afeccionat perseguint una quimera, i encara ara no sé com explicar-ho així que perdoneu que ho intenti:

Per què hi vas? Per què ara? Per què sol?... simplement... per què no? Quan els hi explicava a la família i als amics que havia decidit intentar emprendre l'aventura d'escalar un cim de 8.000 m tot sol em preguntaven el mateix. Quan li van preguntar al George Mallory "Per què escala vostè l'Everest?" ell va respondre amb un simple "Perquè està aquí". Personalment no se m'acudia una resposta millor, simplement perquè era quelcom que havia somiat des de petit, com aquell nen que mira de nit a les estrelles i somia un dia rere altre amb aquella lluna plena penjada del firmament tan bella, tan llunyana i tan inaccessible.

Simplement vaig emprendre el "viatge de la meua vida" vaig anar a buscar un somni que havia tingut des de que havia començat a fer muntanya als Pirineus navarresos amb catorze anys, sortint els caps de setmana amb els amics als Pirineus, als Alps als estius, aprenent amb els cursets de l'Agrupació Excursionista de Granollers, llegint els llibres de Lionel Terray, Reinhold Messner, Kurt Diemberguer, somniant en els festivals de cinema de muntanya de Torelló, descobrint l'Himalaya amb els programes d'Al Filo de lo imposible, i ara em preparava a complir els trenta-tres anys en el camp base del Shisha Pangma si tot anava bé.

El viatge comença en la llarga i laboriosa preparació de tot plegat, mesos i mesos abans. Primer investigar la muntanya, triar la ruta, la logística i tot plegat va ser molt més fàcil contant amb el consell d'un amic i experimentat alpinista per aquelles terres en Sergi Mingote. Els preparatius són interminables, material, alimentació, farmaciola, bitllets, bidons, enviaments internaci-

onals, xerpa, etc... L'amic Juan Carlos de l'empresa "Montañas del mundo" em va aconsellar, ajudar, i va esgotar tota la seva paciència, i n'és molta, explicant les seves experiències en muntanyes de 8.000 m i altres expedicions i donant-me un cop de mà ens els afers més pràctics de l'organització.

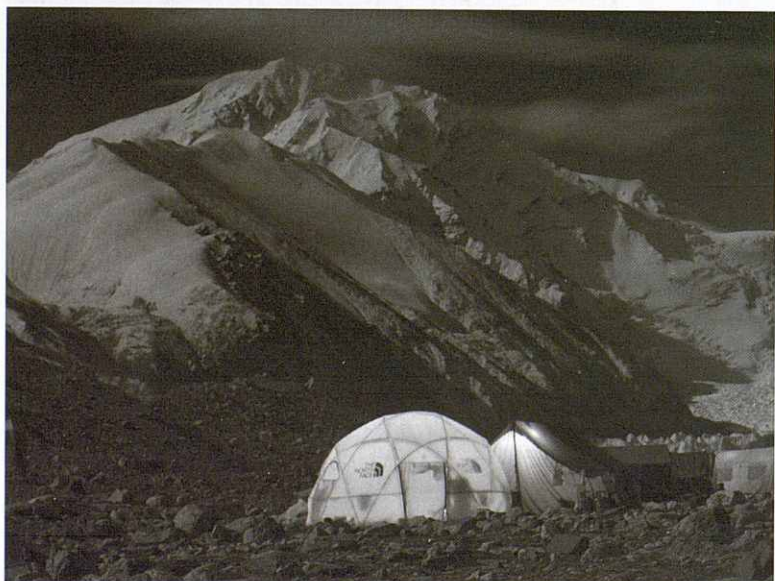
El fet d'organitzar-m'ho tot jo sol només implica dues coses, una feina de preparació de por i que has de cercar a algú allà al Nepal per a poder assegurar-te en glacera i per més seguretat a la muntanya tot i que ja has de tenir claríssim en aquests moments que un cop allà dalt només dependràs de tu mateix.

Amb el plànning ja clar surto el dia 9 de setembre cap a Kathmandú via Doha, un llarg viatge per a pensar i donar-li voltes al que em sembla que em trobaré. L'arribada a Kathmandú és menys solitària del previst, uns amics havien anat a fer el trekking dels Anapurnes i ens trobem allà a la capital del Nepal, ciutat i país que mereixeria un escrit a part, simplement captivador. Trobo als meus contactes nepalesos i organitzo els bidons amb tot el material que ja m'estava esperant a Kathmandú i a més conec a una expedició d'americans amb els qui compartiré els permisos, es plantegen esquiar des del cim principal del Shishapangma, són guies d'esquí de muntanya als "States" i són un equip molt fort patrocinats per la casa comercial First Ascent.

Un cop tot organitzat partim amb el xerpa i la resta de la comitiva amb autocar cap a la frontera xinesa, a Tãtopani. Com a curiositat el company que m'ha tocat és el que va escalar el Shishapangma amb l'Eduard Pasaban, quan aquesta va aconseguir el seu 14è 8.000 després de quatre intents fallits ho aconseguiria a la cinquena visita a aquesta muntanya, justament amb ell, amb en Mingma Thinduk xerpa, un home fortíssim i una persona meravellosa amb qui compartiríem el proper mes a la muntanya. Els xerpes no destaquen per la seva tècnica ni coneixement de muntanya però físicament són quelcom extraordinaris, jo havia entrenat moltíssim, estava molt preparat, anava molt fort però quan

m'ofegava, quan em semblava que no podia més, aixecava el cap i el veia mirant-me somrient, simplement és una bèstia en Mingma.

L'aclimatació comença en el propi viatge que a més per inclemències del temps s'allarga dos dies més del previst, les carreteres (un camí de carro) tallades per esllavissades, pluja, fang... qui diu que encara no ha començat l'aventura? Es fan parades a Nyalam 3.700m, on aprofito per fer dos cims de 4.200m i 4.600m, la solitud en aquestes muntanyes és total, tot està pelat, neva, fa fred, és increïble, com ho estic gaudint i encara no ha començat. Arribem al camp base xinès a 5.000m i tornem a fer parada per aclimatar, el dia següent aprofito per pujar un 5.400m i em passo tot el següent dia descansant abans d'iniciar el trekking cap al camp base avançat a 5.500m. És 19 de setembre i estem muntant les tendes que ens

El Shishapangma des del camp base. Foto: D. Guri